

lige betjening af medlemmerne, foreslås der ikke ændret på. Endvidere ændres der ikke på, at det er en lokal beslutning, hvilken »kapacitet« der skal være i de enkelte kirker. Bestemmelsen betyder således ikke, at medlemmerne kan kræve, at der afholdes en kirkelig handling, hvis det f.eks. er besluttet, at man kun vil have 3 dåb i en gudstjeneste.

I konsekvens af de foreslåede ændringer af § 7 i lov om medlemskab af folkekirken, kirkelige betjening og sognebåndsløsning (lovforslagets § 1), foreslås tillige en tilsvarende modernisering af retten til at blive begravet på kirkegården, jf. forslag til ændring af § 14, i lov om folkekirkens kirkebygninger og kirkegårde (lovforslagets § 3, nr. 4.), sådan at den særlige tilknytning etableres efter samme principper, som vedrørende kirkelig betjening dog med den forskel, at opregningen i § 14, stk. 2 er udtømmende, da § 14, stk. 3 indeholder bestemmelser om øvrige udensogsboendes ret til at blive begravet på en kirkegård i sognet, jf. også nedenstående.

Herudover foreslås det i § 14, stk. 3 (lovforslagets § 3, nr. 4), at andre udensogsboende skal have adgang til at blive begravet på kirkegården, med mindre dette må afvises ud fra hensynet til den nuværende eller fremtidige betjening af sognets egne beboere. Et sogn skal således ikke kunne tvinges til at udvide kirkegården på grund af tilstrømning fra udensogsboende.

Der skal fortsat kunne fastsættes forskellige takster for indensogs- og udensogsboende og ikke-medlemmer. For valgmenighedsmedlemmer gælder det, at disse i relation til takster, er at betragte som ikke-medlemmer af folkekirken, idet valgmenighedsmedlemmer ikke betaler kirkeskat.

Medlemmer af valgmenigheder betalte indtil 1969 kirkeskat ligesom alle andre folkekirkemedlemmer. Pligten for valgmenighedsmedlemmer til at svare kirkeskat blev imidlertid bragt til ophør med vedtagelsen af lov nr. 294 af 18. juni 1969. I henhold til praksis før vedtagelsen af 1969-loven var det ikke muligt at fastsætte en anden takst for benyttelse af gravsteder for medlemmer af valgmenigheder end for sognets øvrige folkekirkemedlemmer. Efter vedtagelsen af 1969-loven ville det synes rimeligt, om praksis var blevet ændret, således at valgmenighedsmedlemmer kunne pålægges en anden takst end sognets øvrige folkekirkemedlemmer, da de jo ikke længere betalte kirkeskat.

Spørgsmålet blev forelagt arbejdsgruppen vedrørende kirkegårdenes økonomi, som afgav en rapport i 2007. I rapporten er spørgsmålet om valgmenighedsmedlemmers status i relation til kirkegårdstakster således særskilt behandlet.

I rapporten konkluderes det blandt andet, at der ikke, i hverken lovgivningen eller regler i øvrigt, er noget til hinder for, at der i en kirkegårdsvedtægt fastsættes højere takster for valgmenighedsmedlemmer end for andre, uanset om valgmenighedsmedlemmet bor i eller udenfor den kommune, hvor kirkegården er beliggende.

Dette skal dog sammenholdes med, at praksis på området tidligere har været anderledes, således at udvalgets konklusion forudsætter en ny praksis. Den eksisterende praksis betyder således, at der ikke umiddelbart i en kirkegårdsvedtægt kan fastsættes højere takster for valgmenighedsmedlemmer end for andre folkekirkemedlemmer.

Det må imidlertid fastholdes, at udvalgets konklusion er den korrekte og mest rimelige, hvorfor den eksisterende praksis ændres i overensstemmelse hermed, således at der fremover gives mulighed for, at der i en kirkegårdsvedtægt fastsættes højere takster for valgmenighedsmedlemmer end for andre.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 1 (§ 7, i lov om medlemskab af folkekirken, kirkelig betjening og sognebåndsløsning samt til bemærkningerne til lovforslagets § 3, nr. 4 (§ 14, i lov om folkekirkens kirkebygninger og kirkegårde).

2.2. Den lokale struktur (omdannelse af kirkedistrikter til sogne)

2.2.1. Gældende ret

Folkekirken rummer ca. 2.100 sogne og ca. 100 kirkedistrikter. Menighedsrådslovens kapitel 1 indeholder de almindelige bestemmelser om kirkedistrikter.

2.2.2. Kirkeministeriets overvejelser

Der er i lovgivningen ingen væsentlige forskelle mellem et kirkedistrikt og et sogn. Kirkedistriktet har således sit eget menighedsråd og sin egen kirkekasse, og menighedsrådet i det sogn, som kirkedistriktet er udskilt fra, har ingen kompetence over distriktets forhold. Den eneste forskel er, at folkekirkens medlemmer ikke registreres som hørende til kirkedistriktet, men til det sogn, som distriktet er udskilt fra.

Omdannelsen af kirkedistrikterne til sogne vil ikke føre til øget administration for kirkebogsførerne, da registreringen i forvejen forgår på pastoratsniveau.

Såfremt der i forbindelse med omdannelsen af kirkedistrikterne opstår problemer med fastsættelsen af grænsen for det nye sogn, fastsætter biskoppen grænsen.